

MAGYAR POSTA

SZERKESZTI ÉS KIADJA A M. KIR. POSTAVEZÉRIGAZGATÓSÁG
MEGBIZÁSÁBÓL A M. KIR. POSTA JOGÁSZ-ÉS MÉRNÖKTISZTVISELŐI
ORSZÁGOS EGYESÜLETÉNEK SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

FŐSZERKESZTŐ: Dr. FORSTER KÁROLY M. KIR. POSTAVEZÉRIGAZGATÓ-HELYEITTES

FELELŐS SZERKESZTŐ:

Dr. PÁZMÁNY ÖDÖN

M. KIR. POSTAIGAZGATÓ

TÁRSZERKESZTŐ:

RÁKOSI GYÖRGY

M. KIR. POSTAMŰSZAKI TANÁCSOS

A belföldi és külföldi levélpostadíjsszabás.

Írta: MÓDOS ELEMÉR m. kir. postaigazgató.

(Folytatás.)

A nemzetközi szerződés a levélpostai küldeményekre aranyfrankban ú. n. alapdíjakat szab meg, amelyek a távolságtól függetlenek. A szerződés azonban módot ad arra is, hogy az egyes országok gazdasági helyzetük, illetőleg díj-szabáspolitikájuk kívánalmainak megfelelően az alapdíjakat bizonyos százalékkal növelhessék vagy csökkenthessék. A Buenosairesi Egyezmény szerint pl. egy 20 grammos levél alapdíja 20 aranycentime. Ezt a díjat a postaigazgatások 16 centime-ig (20%) leszállíthatják, vagy 28 centime-ig (40%) felemelhetik. A levélpostai küldemények díját a felvevő igazgatásnak saját pénzmemében úgy kell megszabnia, hogy a díj aranyfrankban kifejezett egyenértéke e határok között maradjon. Az egyezményes levélpostai díjak tehát átlagdíjak, amelyek az Egyesület egész területére egyformán érvényesek, függetlenül attól, hogy a küldemény a szomszédos országba szól, ahol a tranzitdíj felszámításának helye nincs, vagy igen nagy távolságra kell szállítani s így nagyobb átszállítási költségeket emészt fel.

Az átszállítási költségek fedezése a felvevő igazgatások dolga. Ez azonban a levéldíjakban nem jut kifejezésre és ezzel a távolsági fokozat a nemzetközi díjsszabásból is eltűnt.

Minthogy a távolsági elemet a nemzetközi díjsszabásból is sikerült eltávolítani, a díj a nemzetközi szerződés alapján, tekintet nélkül a felvevő és rendeltetési országok közötti távolságra, a belföldi díjsszabáshoz hasonlóan súlyfokozatonként egységes tételekben állapítható meg.

A belföldi és külföldi levéldíjsszabás súlyfokozatai azonban a legtöbb országban nem azonos elveken épülnek fel. Ennek oka az, hogy igen sok ország

belföldi forgalmában a nemzetközi szerződés által előírt (levélre 20 grammonként, egyéb postai küldeményre 50 grammonként emelkedő) fokozatoknál egyszerűbb súlyfokozatot vezetett be. A nemzetközi szerződés ezeket az egyszerűbb súlyfokozatokat, bármily kívánatos is lenne, ezideig nem tudta az általános forgalomban bevezetni. Meg kell itt jegyeznünk, hogy az Egyetemes Postaegyesület megalakulása előtt Stephan a levelek első súlyfokozatát 15 grammal, a következő súlyfokozatot pedig 15—250 grammal, tehát igen egyszerű fokozatokban javasolta megállapítani. Ez utóbbi súlyfokozat díját a 15 grammos levél díjának kétszeres összegében ajánlotta megszabni, ami tovább egyszerűsítette volna a díj szabást.

A belföldi és külföldi levéldíj szabás tartalmi felépítésének vizsgálatánál egyetlen biztos kiindulási alapnak az önköltség mutatkozik.

Ha a belföldi és az Egyetemes Postaegyezményen nyugvó nemzetközi levéldíj szabás között az önköltségek alapján összehasonlítást teszünk, a következő eltérést találjuk:

A belföldi levél nyers önköltsége: a felvételi szolgálat (f) + szállítás (sz) + kézbesítés (k) költségeiből alakul. A nemzetközi forgalomban váltott levél önköltsége: a felvételi szolgálat (f) + a felvett küldemény belföldi úton való szállítása (bsz) + külföldi átszállítás (tr) + a külföldről érkező csereküldemény szállítási költsége (cssz) + e csereküldemény kézbesítési költsége (k).

A külföldre szóló levél belföldi szállítási költsége ugyanaz, mint egy belföldi levél szállítási költsége a feladási helytől az ország határáig, azaz az ú. n. ki-leptető állomásig, Magyarországon pl. a nyugati országokba szóló levelezés belföldi szállítási költsége ugyanannyi, mint a felvevő helytől — Hegyeshalomba szóló belföldi levél szállítási költsége. A különbség a belföldre és külföldre szóló küldemény között csak az, hogy a belföldön feladott levelek közül egyiket kisebb, másikat nagyobb távolságra kell szállítani, ezzel szemben valamennyi külföldre szóló küldeményt kivétel nélkül az ország határáig kell továbbítani. A külföldre szóló küldeményeknek az ország határáig való szállítása azonban nem okoz olyan mérvű többletkiadást, amely indokoltá tenné, hogy a posták a nemzetközi küldemények belföldi szállításáért nagyobb díjat számítsanak, mint a belföldi küldemények szállításáért. Ezek szerint a belföldi és külföldi levelezések belföldön történő szállítási költségeit azonosnak vehetjük. A felvételi és kézbesítési szolgálatok költségei között nincs semmi különbség. A külföldről érkezett levelezések kézbesítési költségeinél azonban számításba kell venni azt, hogy egyik-másik posta több külföldi eredetű küldeményt kézbesít, mint amennyit felvesz. Ez az eset azonban rendszerint nem okoz akkora megterhelést a kézbesítő országnak, hogy e miatt többletkiadást kellene számítani a külföldi küldemények kézbesítési szolgálatában. Minthogy a felvételi, belföldi szállítási és kézbesítési költségek a belföldi és külföldi levélpóstadíj szabásnál ugyanazok, egy külföldi küldemény önköltsége nem egyéb, mint egy belföldi küldemény önköltsége, hozzáadva a külföldi átszállító országoknak járó díjat, valamint csereküldemény szállítási költségét. Képletben ezt a következőképpen lehet kifejezni:

Belföldi küldemény önköltsége: $B_{\text{önk}} = f + \text{bsz} + k$

Külföldi küldemény önköltsége: $K_{\text{önk}} = f + \text{bsz} + \text{tr} + \text{cssz} + k = B_{\text{önk}} + \text{tr} + \text{cssz}$

Ami a csereküldemény szállítási költségeit illeti, úgy is lehet okoskodni, hogy ezek a költségek nem terhelik túlságosan a postát, mert az ország határáig el kell szállítani a belföldön feladott külföldre szóló postaanyagot, a szállítóeszköznek pedig vissza is kell jönnie. Akár üresen, akár megrakva jön vissza a szállítóeszköz, a szállítási költség ugyanaz marad. A csereküldemény szállítási díját tehát számításainkban el is lehet hanyagolni, illetőleg e költséget kizárólag a belföldi szállítási díj számlájára írni. Ha a csereküldemény szállítási költségeit nem vesszük figyelembe, a külföldi küldemény önköltségeinél a belföldi küldemény önköltségein kívül csak a külföldi igazgatásoknak járó átszállítási díjak (tranzitdíjak) jönnek számításba. Ebből viszont önként következik az, hogy az egyes országok szomszédos forgalmában vagy olyan távolabbi forgalomban, ahol átszállítási díj felszámításának helye nincs, a küldemények önköltsége a belföldre szóló küldemények önköltségével egyenlőnek vehető. A szomszédos forgalomban ennél fogva belföldi díjakat kellene vagy volna szabad alkalmazni.

Az Egyetemes Postaszerződés azonban nincs tekintettel a belföldi levéldíjakra, csak a nemzetközi díjat szabja meg. Ez a körülmény okozza a belföldi és nemzetközi levéldíjak közötti éles különbséget. Ugyanis a belföldi postadíjak szabadon (azaz az önköltség, jövedelmezőség stb., tehát díjszabáspolitikai követelmények figyelembevételével) alakítható díjat, viszont a nemzetközi díjak kötött díjak, mert csak a szerződésben megszabott tételek szerint (alapidíj: alsó- és felsőhatár között) határozhatók meg.

Ha mármost a belföldi és külföldi levéldíjak közötti összefüggést vizsgáljuk, első kérdésünk az kell, hogy legyen, vajjon a nemzetközi díjak kötöttsége kihatással van-e a belföldi díjak nagyságára is. Megszabható-e pl. a belföldi díj nagyobb összegben, mint a nemzetközi díj, azaz a nemzetközi szerződés alapján szabott díjak felső határa a belföldön alkalmazható díjak felső határát is jelenti-e? Magyarországon pl. a Buenosairesi Egyezmény alapján egy 20 grammos levélért a mai egyenérték szerint 50 filléرنél nagyobb díj nem szedhető. A 20 grammos belföldi távolsági levél díja 30 fillér. A kérdés tehát az, hogy a belföldi levéldíjak emelése esetében a 20 grammos belföldi levélért 50 filléرنél többet lehet-e szedni. Elméletileg ennek nem lenne akadály, mert semmiféle szabály nem mondja ki, hogy a postaigazgatások a belföldi forgalomban a nemzetközi díjtételeknél nagyobbakat ne számíthassanak. Gyakorlatilag azonban nehezen képzelhető el és a közönségnek sem lehetne annak okát könnyen megmagyarázni, hogy pl. Budapestről Debrecenbe egy 20 grammos levél díja többé kerülne, mint egy Budapestről Svájcba szóló levél díja. Normális viszonyok között, amikor a belföldi díjak a nemzetközi díjakhoz viszonyítva jóval olcsóbb tételekben állapíthatók meg, ilyen kérdés nem igen vetődhet fel. A háborús helyzet által belföldön okozott általános drágulás azonban előidézhethet ilyen helyzetet. Előfordulhat ugyanis, hogy valamely országban a pénz belső vásárló-

értékének csökkenése következtében az árak erősen emelkednek, ezzel szemben az aranyfrank átszámítási árfolyama valutapolitikai intézkedések folytán változatlan marad (mint pl. jelenleg Magyarországon). Az ilyen országokban a belföldi levéldíjak ismételt emelésük útján csakhamar elérhetik a már nem emelhető nemzetközi díjtételeket. E pillanatban itt a felemelt belföldi díjak az általános nemzetközi forgalomban is alkalmazásra kerülhetnek. Eddig rendben volna a dolog. Nehezebb lenne azonban annak eldöntése, hogy a belföldi díjak további emelésének szükségessége esetében a postaigazgatások milyen eljárást követhetnek. A felemelt belföldi díjakat alkalmazták-e az általános külföldi forgalomra is (ennek keresztülvitelezésére a nemzetközi jogi formát nem lenne könnyű megtalálni), vagy azt a fonák helyzetet vezessék be, hogy a belföldi díjakat nagyobb összegben szabják meg, mint a külföldi díjakat. A gyakorlatban azonban ez a kérdés még sehol sem vetődött fel.

Az Egyetemes Postaegyezmény a belföldi levéldíjaknak a nemzetközi forgalomban való alkalmazásáról nem szól. A Zárójegyzőkönyv VI. cikke csak az ajánlási díjra vonatkozólag engedi meg, hogy azt szükség esetén a megszabott nemzetközi felső határértéken túl az igazgatások a belföldi díjtételek nagyságáig emelhetik.

Mint fentebb említettük, a nemzetközi szerződés a nemzetközi levélforgalomra egységes alapidíjakat állapított meg. Ezeket a díjakat egységesen alkalmazni kellene az egész nemzetközi forgalomban függetlenül attól, hogy a levél a szomszédos országokba vagy a földgolyó másik oldalára szól. Az alapidíjak figyelembevételével számított díjak azonban viszonylag magasak, ezért nem menne nehézség nélkül e díjaknak az alkalmazása a szomszédos, illetőleg a nem távoli országokkal való forgalomban. Hiszen minden ország legnagyobb postaforgalmát csaknem szomszédáival bonyolítja le. Igen nehéz lenne a nemzetközi szerződések felépítését nem ismerő, illetőleg ezzel nem törődő gazdasági érdekeltségnek, valamint a nagyközönségnek okát adni, hogy a szomszédos országba szóló levél díja miért ugyanannyi, mint egy másik világrészbe szóló levél díja.

Ezt a nehézséget az Egyezmény úgy oldotta meg, hogy módot nyújtott az igazgatások részére kölcsönös forgalmukban kedvezményes díjszabás bevezetésére. A Nemzetközi Egyezmény 5. cikke alapján e célból külön megállapodásokat lehet kötni, sőt a szorosabb gazdasági kötelékbe tartozó országok között külön postaegyesületeket lehet létesíteni. E lehetőség felhasználásával az egyes postaigazgatások a szomszédos valamint az egymásközi forgalomban, továbbá a határmenti övekben kedvezményes díjszabás bevezetése céljából külön megállapodásokat kötöttek. Ugyan e célból szűkebbkörű postaegyesületek is jöttek létre, amelyek a kölcsönös forgalomban számos díjkezdvezményt léptettek életbe. A díjkezdvezmény gyakran oly nagy, hogy egyes tételeknél a belföldi díjszabás mértékéig száll le.

A magyar posta kedvezményes díjszabás kölcsönös alkalmazása céljából több postaigazgatással kötött megállapodást.

A Nemzetközi Postairoda ez évben foglalta össze és adta ki az Egyetemes Postaegyesület országainak nemzetközi postaforgalmában alkalmazott kedvez-

ményes díjak jegyzékét (Taxes et droits du service international, Cahier no 2, Taxes réduites appliquées dans les Unions restreintes ou en vertu d'Arrangements spéciaux).

E kiadvány szerint 1943. év végéig a következő szűkebbkörű postaegyesületek alakultak:

1. Amerikai és spanyol postaegyesület (1911).
2. Skandináv postaegyesület (1919).
3. Balkán szövetség postaegyesület (1935, jelenleg szünetel).
4. Afrikai postaegyesület (1935).
5. Európai posta- és távközlési egyesület (1942).

A magyar postát ezek közül az egyesületek közül legjobban az Európai postaegyesület érdekli, minthogy ennek tagja.

Az Európai postaegyesület legfontosabb vívmánya az átszállítási díjak eltörlése volt. Az eredeti elgondolás alapján a tranzitdíjak megszüntetése után az európai egyesületi országok egymásközi forgalmukban belföldi díjszabásukat vezették volna be. Ezt a szándékot teljes mértékben nem lehetett megvalósítani, mert az európai országok belföldi díjainak birodalmi márkában kifejezett egyenértéke, illetőleg a német belföldi díjszabáshoz mért értéke igen különböző volt. A német díjszabás általában igen drága lévén, a többi ország belföldi díjszabása ehhez viszonyítva olcsóbb volt, sőt pl. Olaszországban egy 15 grammos levél belföldi díja éppen a német díjnak a fele volt. De ha az egyes országok belföldi díjainak egyenértéke körülbelül egyforma is lett volna, a jövő szempontjából ugyanúgy, mint az Egyezményben, alapértékek bevezetése elkerülhetelen lett volna. E nélkül bármely ország az európai díjtételeit a belföldi díjszabásával kapcsolatban tetszése szerint emelhetette vagy csökkenthetette volna.

Céljának könnyebb megvalósítása végett a német postaigazgatás az Európai Egyesület megalakítása előtt a legtöbb európai országgal külön szerződéseket kötött, amelyeknél a maga részéről mindenütt saját belföldi díjait vezette be, a másik ország pedig a saját pénznemében kifejezett megközelítő egyenértékét. E szerződések birtokában az Egyesület megalakulásakor a német postaigazgatás minden nehézség nélkül javasolhatta az európai levéldíjszabás alapjául az érvényben lévő birodalmi márka díjakat, amit az országok könnyen el is fogadhattak, mert hiszen ezek a Németországgal való forgalomban már érvényben voltak. Az európai megállapodás megkötésekor tehát csak arról volt szó, hogy a Németországgal kötött kedvezményes díjakat a többi egyesületi országokkal való forgalomban is be kell vezetni. Mindazonáltal — tekintettel az egyes országok különleges gazdasági viszonyaira — meg kellett engedni, hogy úgy, mint a nemzetközi egyezményben, az egyes országok az alapidíjakat bizonyos százalékkal csökkenthessék vagy emelhessék.

Az európai egyesületi levéldíjszabás az önköltségek szempontjából egy tényező, neveztesen az átszállítási díjak kiesését eredményezte. Az európai

egyesületi forgalomban tehát egy levél önköltsége nem több, mint az országhatárig szóló belföldi levél önköltsége. Ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy akkor az önköltség szempontjából az európai egyesületi és belföldi díjak között különbségnek nem szabad lenni. Minden országnak belföldi díjait kellene alkalmazni az európai forgalomban.

A gyakorlatban az Európai Postaegyesülethez tartozó országok jórésze, köztük Magyarország is a belföldi és az európai egyesületi levéldíjait egységes összegben szabta meg, ami a belföldi levéldíjak bizonyos emelését vonta maga után. A belföldi levéldíjakat azonban időközben a gazdasági helyzetnek a háború miatti súlyosbodása folytán amugyis emelni kellett volna. A legtöbb európai ország a belföldi levéldíjak szükségzerű emelését összekapcsolta az európai díjmegállapítással és így történt, hogy végeredményben a német postaigazgatás eredeti célját — azaz a belföldi levéldíjaknak az európai egyesületi forgalomba való alkalmazását — a legtöbb tagállammal kapcsolatban mégis elérte.

Mint hogy átszállítási díjat nemcsak az európai egyesületi országokban nem kell fizetni, hanem olyan egyesületenkívülibe sem, ahova egyesületi ország díjtalanul közvetíti a zárlatokat, azt a további következtetést lehetne levonni, hogy ezekbe az országokba szóló levelezésekre is a belföldi díjakat kellene alkalmazni. Pl. Franciaország nem egyesületi ország, viszont a Magyarországból Németországon keresztül oda szállított levelezés átszállítási díj alá nem esik, tehát önköltsége ugyanaz, mint egy belföldi küldeményé. Ez a következtetés azonban még messzire vezetne. Az Egyetemes Postaegyezmény alapján ugyanis Magyarország a Franciaországba szóló levelekre az egységes nemzetközi díjszabását addig köteles alkalmazni, amíg Franciaországgal kedvezményes díjakra külön megállapodást nem köt. Egyoldalúlag egyik ország sem vezethet be kedvezményes díjakat.

Az európai egyesületi forgalomban az átszállítási díjnak az önköltségből való kiesésével kapcsolatban is bizonyos helyesbítést kell tennünk. Az átszállítási díj e forgalomban megszűnt ugyan, viszont az országokat az egyesületi országokból eredő postanyag saját területükön való díjtalan átszállítása terheli. Pl. Magyarország díjtalanul köteles szállítani a nyugatról délre szóló valamint az ellenkező irányba szóló és az európai postaegyesülethez tartozó országokból eredő levélpósta-anyagot. A nemzetközi forgalom önköltségeit tehát bizonyos többletszállítási költség mégis csak terheli. Ez azonban, amíg az általános szállítási költségeket jelentékenyen nem emeli, számításainkban elhanyagolható.

Az Európai Postai Megállapodás a 20 grammos levél alapdíját 12 Reichspfennigben (= 15 aranycentime) szabta meg. Az európai alapdíj a (20 aranycentime-os) nemzetközi alapdíjnak 25 százalékos csökkentését jelenti. A nemzetközi díj 40%-kal, azaz 28 aranycentime-ig emelhető. Ezzel szemben az európai

díj 50 százalékkal emelhető, ami 18 aranypfennig, azaz 22.5 aranycentime-nak felel meg. Tekintettel arra, hogy több egyesületi ország belföldi díjtételeinek egyenértéke ezt a felső határt meghaladta, a Megállapodásban módot kellett keresni arra, hogy ezek az országok az európai forgalomban magasabb díjat szedhessenek. E célból az Európai Megállapodás Zárójegyzőkönyve azt mondja ki, hogy a résztvevő igazgatások nem kötelesek az európai forgalomban belföldi díjaiknál kisebb díjakat bevezetni. Ez a szabály a gyakorlatban azt jelenti, hogy az igazgatások az európai forgalomban belföldi díjaikat alkalmazhatják, ha ennek egyenértéke a megengedett felsőhatárt (a 20 grammos levélnél 18 Rpf-et) túllépi. Az európai egyesületi forgalomban tehát a belföldi levéldíjak emelkedése esetében az alkalmazható díjak felső határára vonatkozólag ugyanaz a kérdés, ami az általános nemzetközi forgalomban, nem merül fel. Mindenesetre szabály az, hogyha a belföldi díjak az európai díjak felső határát meghaladják, az európai egyesületi forgalomban is alkalmazhatók. Ez az eset mindenütt be fog válni, ahol a gazdasági helyzet következtében a belföldi díjakat nagyobb összegben kell megszabni.

Az Európai Postaegyesület eredeti szándéka — mint fentebb említettük — a belföldi levéldíjnak az egyesület egész területén való bevezetése volt. E szándék megvalósítása céljából az Egyesületnek nemcsak a díjtételek összegét kellett szabályoznia, hanem olyan egyszerű súlyfokozatokat is ajánlania kellett, amiket a résztvevő postaigazgatások minden nehézségek nélkül belföldi forgalmukban is alkalmazhattak. Ez a törekvés sikerült is és így nem volt most már formai akadálya sem annak, hogy a postaigazgatások belföldi és európai egyesületi levéldíjaikat egyesíthessék.

Az eddigi fejtegetésekből kitűnik, hogy a belföldi és külföldi levéldíjszabás között mind külső, mind belső felépítés tekintetében szoros kapcsolat áll fenn. Különösen szorosra vonta ezt a kapcsolatot Európában az Európai Postaegyesület azzal, hogy az átszállítási díjakat eltörölte és így az önköltségek szempontjából a belföldi és európai levéldíjszabásnak közös alapot teremtett meg. Ezen az alapon azokban az egyesületi országokban, ahol a belföldi levéldíjtételek márkában kifejezett egyenértéke megközelíti, vagy elhagyja az európai postai megállapodásban lefektetett alapdíjakat, illetőleg ezek határértékeit, a belföldi levéldíjszabásnak az európai egyesület területén való alkalmazása ellen akadály nem gördül.

Eddigi fejtegetésünket nem zárhatjuk le a nélkül, hogy fél ne vetnénk a mai helyzetben még utópiának tetsző kérdést, milyen helyzet állna elő akkor, ha a legközelebbi nemzetközi postaegyezmény a szárazföldi és tengeri átszállítási díjat is eltörölné. Ebben az esetben az előbb elmondottak természetesen szintén helytállnak. Az általános nemzetközi forgalomban váltott levelezés önköltsége

is a belföldi levelezés önköltségével lenne egyenlő. Ezen az alapon tehát a belföldi díjtételeket alkalmazni lehetne a nemzetközi forgalomban is, ami annyit jelent, hogy pl. Magyarországból Amerikába vagy Ausztráliába ugyanannyiba kerülne egy levél, mint belföldön. A nemzetközi egyezménynek azonban ekkor a súlyfokozatokat is meg kellene változtatni és egyszerűbb súlyfokozatokat bevezetni, mert csak ez biztosíthatná az egységes díjszabást.

Befejezésül nem szabad említés nélkül hagyni a jelenlegi háború előtti örvendetes fejlődésnek indult légipostai forgalom által felvetett díjszabási kérdéseket. A légipostánál a szállítási költségek igen nagyok és a távolság arányában növekednek. E nagy szállítási költségeket a postaigazgatások légipostai pótdíj alakjában igyekeztek a közönségre áthárítani. A pótdíjak e célnak megfelelően eleinte a távolság szerint voltak megállapítva. A légipostai díjszabásban ennél fogva a távolsági elem ismét előtűnt. A távolsági tényező kiküszöbölése céljából az egyes posták a rövidebb távolságokra szóló légipostai levelek pótdíját átalányösszegekben állapították meg. (Igy pl. Magyarországból Bulgáriába, Cseh-Morva védnökségbe, Horvátországba, Németországba, Romániába, Svájcba és Szlovákországba szóló levél légipótdíja 20 grammonként 20 fillér, Európa többi országaiba 10 grammonként 20 fillér.) A pótdíj azonban még így is meglehetősen hátráltatta a légipostaforgalom fejlődését, ezért a postaigazgatások igyekeztek a levelezések pótdíjnélküli légi úton való szállítását általánosítani. Igyekezetük azonban teljes sikerre nem vezethetett, mert a posták a nagy távolságra szóló levelek nagyösszegű légi szállítási költségeit nem bírják el. A jelenleg dúló háború előtt a gazdagabb országok postái a pótdíjnélküli légi szállítást elég nagy terjedelemben bevezették. A magyar posta is az erdélyi országrészekbe szóló levelezéseket légiúton pótdíj nélkül szállította. A háború után a légiszállítás előreláthatólag nagy lendülettel fog fejlődni. Ez feltétlenül magával fogja hozni különösen Európában a levelezések pótdíjnélküli szállításának bevezetését és ezzel számtalan olyan díjszabási problémát, aminek megoldásáról még nem időszerű gondolkodni. (Vége.)

*

Der inländische und ausländische Briefftarif. ELEMÉR MÓDOS, Postdirektor. (Fortsetzung.)

*

Le tarif aux lettres interne et international. M. ELEMÉR MÓDOS, Directeur de poste. (Suite.)

MŰSZAKI KÖZLEMÉNYEK

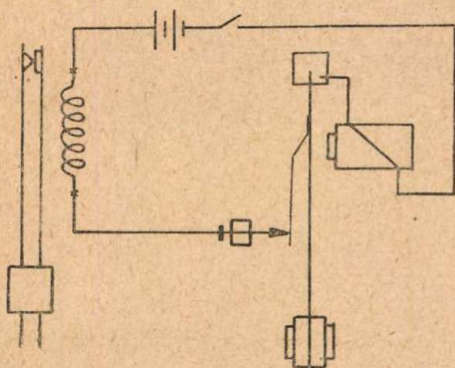
Technische Mitteilungen. — Articles techniques.

Beszámoló a gyengeáramú érintkezőanyagok gyakorlati vizsgálatáról.

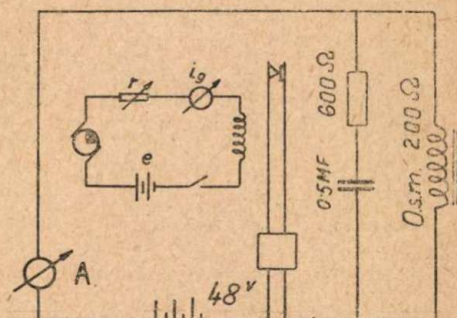
Írta: ALBERT LÁSZLÓ m. kir. postamérnök.

(2. befejező közlemény.)

A kísérlet ezután a megadott központi áramkörökben folyik tovább. A felújítási statisztika alapján kijelölt 5 áramkör hűen, a központban szereplő áramköri elemekből épült. A körökben lévő önindukciókra való tekintettel most a körök nyitás-zárása kisebb periódusszámmal történt. A vizsgált érintkezőanyagok a távbeszélő központban használatos jelfogókba lettek beépítve. Alakjuk és nagyságuk is a szokásos. A jelfogók gerjesztőtekerese egy elektromosan gerjesztett inga áramkörébe van bekapcsolva. A berendezés a vizsgálatok

9. ábra. Kis periódus számmal szakító berendezés áramköre.

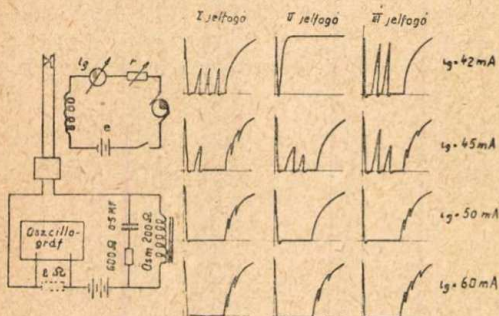

10. ábra. Az egyik kifogásolt központi áramkör vázlata.

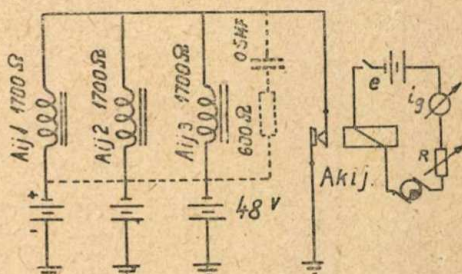
folyamán 5—10 periódussal működött. A vizsgálat eredménye most nagyjából ugyanaz. A kísérletek ezután annak megállapítása végett történtek, hogy van-e szerepe a központban tapasztaltaknak: az áramérték megváltozásának, rúgórezgésnek, tisztogató része ésnek, porosodásnak, az érintkező anyag tönkremenetelénél. Az érintkező felület elváltozása létrejöhét részben mechanikai kopás és alakváltozás, részben pedig villamos-termikus kopás folytán. A két hatás szétválasztása céljából két érintkező csoport dolgozott. Az egyik csoport érintkezői minden villamos igénybevételől menten, a másik csoport érintkezői villamosan is igénybevéve kapcsolak. A további kísérletekben is alkalmazott áramkör, amit az érintkező bont és zár, a központ által megadott áramkörök egyike. (10. ábra.) A lap- és hegy-érintkezőkön az áramáthaladás iránya megegyezik a központban működő ezen áramkörökben alkalmazott áramiránnyal. A kör megszakítási száma másodpercenként négy. A rúgórezgés és az áramviszonyok az egész kísérlet alatt ellenőrizve voltak. A kísérlet befejeztével

5.10⁶ kapcsolás után mechanikai igénybevétel csak mikroszkóppal figyelhető meg, a villamosigénybevétel sem jelent nagyfokú felületelváltoztatást.

A rúgórezgés határozottan káros jelenség. Minden kapcsolás igénybevételt jelent, amit a helyes és hibás működésű jelfogókkal lefolytatott rezgés tartampróba kimutatott. Az állványzat rezgéseitől mentesen felerősítve azonos viszonyok között dolgoztak a Pt kontaktusok. 5.10⁶ szakítás után a helyes működésű jelfogó kontaktusát a 4. kép, a rúgórezgés folytán többet kapcsolt kontaktust az 5. kép mutatja be. Vizsgálat tárgyát képezte az is, hogyan függenek a rezgési viszonyok a gerjesztő áram megváltoztatásától. A 11. ábra a vizsgálatnál szerepelt három jelfogónak kapcsolási formáit mutatja a gerjesztő áram különböző értékeinél. (Üzemi áram 50 mA.) Az érintkezőnyomás megváltoztatása a tapasztalat szerint szintén hiba. Megváltoztathatja a kapcsolási jelenségek lefolyását, az átmeneti ellenállást, rezgéseket okozhat. A központ érintkezőire rakódó por szerepét is tisztázta egy poros levegőben

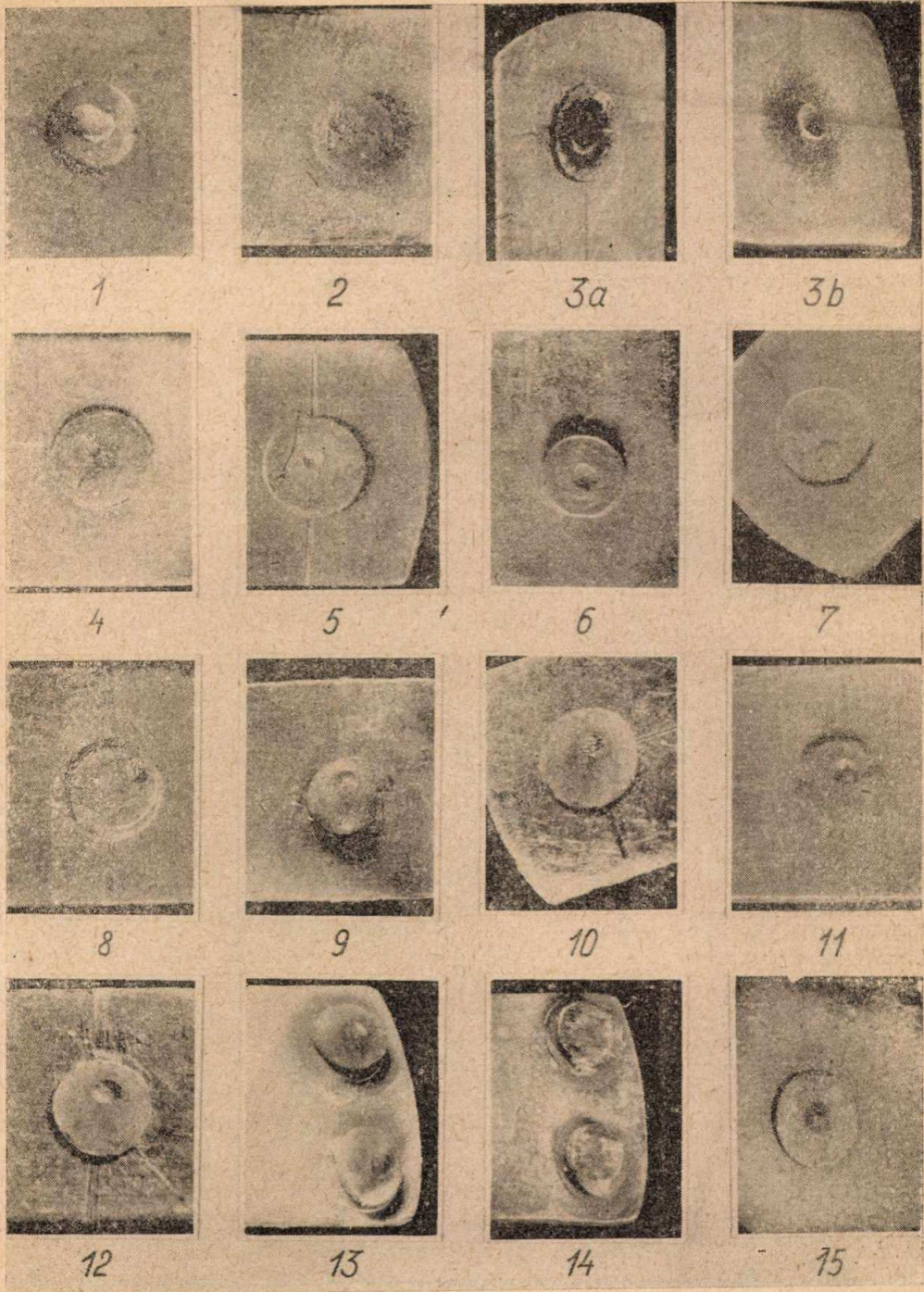
11. ábra. Rezgés vizsgálat áramköri elrendezése és az áramkialakulási viszonyok oszcillogrammjai egy üzemszerű működés: egy ki- és bekapcsolás alatt.

12. ábra Az első híváskereső Aki áramköre. Szikraoltóval is kiegészítve.

lefolytatott, az érintkezőkre villamosigénybevételt jelentő kísérlet. A jelfogók egy fából készített szekrényben lévő állványon lettek elhelyezve. Alattuk kifeszített posztón van a porszívókból összegyűjtött por. Innen egy finoman recézett alumínium karnak a posztón való ide-oda vándorlása révén kerül por a levegőbe. Poros levegőben történt 5.10⁶ kapcsolás után az érintkező felületek semmiben sem különböznek a portalan kísérletben szereplő érintkezők felületeitől. A 6. kép a Pt, a 7. kép az Ag-Au-Pt, a 8. kép Ag-Ni 70/30 kontaktusfelület elváltozását mutatja be. A kísérletet tovább folytatva 20.10⁶ kapcsolás után a 12. kép Ag-Au-Pt kontaktusán látható elváltozás nem mondható pusztulásnak. Az átmeneti ellenállás is megfelelő. Nagyságrenden belül nagyobb ellenállásértéket mutatnak a csak mechanikailag igénybe vett kontaktusok a villamosan igénybevettakkal szemben.

A javasolt kontaktusanyagokat több-kevesebb ezüsttartalmukra való tekintettel szükségesnek látszott korróziót okozó gáztérben vizsgálat alá venni. Cél a levegőben jelenlevő kénvegyületek ama, káros hatását kimutatni, mely egyrészt az érintkezőanyag korróziója révén bekövetkező anyagcsökkenésben, másrészt az átmeneti ellenállás megnövekedésében jelentkezik. Az érintkezők

13. ábra. Fényképfelvételek az érintkezők elváltozásairól.

három csoportra osztva dolgoztak, két csoport villamosan, egy pedig csak mechanikailag lett igénybevéve. Alattuk lévő 4 drb. 100 cm³ edény felváltva tartalmazta H₂S és SO₂ gáz szobahőmérsékleten telített vizes oldatát. Átlag 800.000 kapcsolás után volt gázcsere. Ekkor lettek mérve az átmeneti ellenállások és az érintkező nyomás. Ezt követően az egyik villamosan igénybevett érintkező csoporton a központból kiküldött műszerész az ott szokásos módon és eszközökkel felülettisztogató reszelést is végzett. 11.10⁶ kapcsolás után anyagvesztés főleg a megtisztogatott érintkezőknél mutatkozott. A 13. kép a mechanikai igénybevételt szenvedett, a 14. kép pedig a villamos igénybevétel mellett a tisztogató műveleten is átesett érintkezőt mutatja. (A képek a 13. ábrán láthatók.) Az átmeneti ellenállás átlag 0.1 ohm nagyságrend körül ingadozott. A kísérletek folyamán az ezüstkontaktusok egy része lencsefej, a másik része a szokásos lap és hegy kiképzésű volt. A mikroszkópi vizsgálat alatt kitűnt, hogy a lencsefejű érintkezők felületi elváltozásai általában kedvezőbbek. A kísérletek lezárása előtt a központ még felhívta a figyelmet I. hívástkereső egyik áramkörére. Panasz szerint az Akij. jelfogón nagyon sűrűn, átlag 3 évenként kell cserélni a Pt érintkezőket. A 7 A₁ rendszerű távbeszélő központok hívástkereső áramkörében a kifogásolt érintkező indító jelfogókat működtet a 12. ábra szerinti elrendezésben. A három parallel kapcsolt önindukció miatt az egyébként csekély üzemi áram megszakítása kedvezőtlen kisülési formában megy végbe. A működési viszonyok vizsgálatakor pedig a kontaktust hordozó jelfogók egyrészénél rúgórezgés mutatkozott. Ugyanazon áramkörű elemekből megépített kísérleti áramköröket szikraoltóval ellátva, az érintkezők 30 millió kapcsolás után is alig mutattak fel valami kis elváltozást. (15. kép.)

A lefolytatott vizsgálatok eredményeit összefoglalva kimondható, hogy a villamos igénybevétel következtében előállott elváltozások valamennyi anyagnál kicsik. A felületeváltozásból és az ellenállásmérés eredményéről azonos alkalmazhatósági sorrend adódik: Pt, Ag-Au-Pt, Ag-Au, Ag, Fk, Ag-Ni 70/30. Az ezüsttel és ezüsttövezetekkel kapcsolatban nem merült fel egyetlen tényező sem, mely alkalmazhatóságukat kizárná. A korrózió következtében fellépő anyagvesztés — a korróziót okozó gázoknak levegőben előforduló kis mennyisége miatt — jelentéktelen. Az érintkező üzemével kapcsolatban tapasztaltak szerint a mechanikai kopás és deformáció jelentéktelen, ellenben a tisztogató reszelés, ami az átmeneti ellenállás megváltoztatása szempontjából különös előnnyel nem jár, anyagvesztéseget, ferdére reszelést, érintkező nyomásmegváltozást eredményez. A alkalmazása csak akkor indokolt, ha az áramkörben minden más hibalehetőség felkutatása után — megfelelő rúgónyomás ellenére — kétséget kizárólag megállapítható érintkezőhiba van. A rúgórezgés határozottan káros, tehát kiküszöbölendő jelenség, a rúgónyomás értékének pedig az előírt névleges értéktől való eltérése nem kívánatos. (Vége.)

Irodalom.

Benedicks-Härdén: Untersuchungen über die Metallüberführung bei Kontakten bzw. dafür geeignete Goldlegierungen Z. tech. Phys. 1952.

Burstyn: Elektrische Kontakte. 1937.

Burstyn: Neue Beobachtungen an Silberkontakten ETZ. 1941.

Döring: Pt-Ni ein neuer Edelmetall-Kontaktwerkstoff der Schwachstromtechnik ETZ. 1941.

Reche: Die Kontaktstoffe der Fernmeldetechnik. VDE Fachberichte. 1959.

Seeliger: Einführung in die Physik der Gasentladungen. 1954.

Holm: Die Materialwanderung in elektrischen Abhebekontakten. Wiss. Veröff. Siemens. Konz 1955.

Raub: Die Edelmetalle und ihre Legierungen. 1940.

Holm: Die Lehmische Physik der elektrischen Kontakte. 1941.

*

Rechenschaftsbericht über die praktische Prüfung der Kontaktstoffe für Schwachstrom. LÁSZLÓ ALBERT, Postingenieur. (Fortsetzung.)

*

Compte-rendu sur l'examen pratique des matières de contact pour faible courant. M. LÁSZLÓ ALBERT, Ingenieur de poste. (Suite.)

Elmélet — Gyakorlat.

Theorie — Praxis. — Théorie — Pratique.

33. A P. R. T. 1943. évi 18. számában megjelent 209.047/8. számú rendelet végrehajtási utasítása szrint: „Ha az ellenőrzés során megállapítást nyer, hogy a kezelő a távbeszélgetés idejét több mint 30 másodperceel rosszul mérte, őt az elmaradt díj három-ötszörösével lehet büntetni. A büntetés összege ismétlődés esetén és akkor, ha a beszélgetés egyáltalán nincs elszámolva, az elmaradt díj öt-tízszeresére emelkedhet. A pénzbírság összege a P. R. T. 1940. évi 22. számában közzétett 208.002/1. sz. rendelet 3. § értelmében 50 P-nél nagyobb nem lehet.”

A rendelet magyarázásánál három vélemény alakult ki.

1. A rendelet az igazgatóságot felhatalmazza 50 P összegű pénzbírság kiszabására, tehát ilyen esetben nem kell alkalmazni a 208.002/1. sz. rendelet 6. §-ában foglalt korlátozó rendelkezéseket.

2. Az igazgatóság jelen esetben nem szabhat ki 10 P-nél nagyobb pénzbírságot, mert erre a rendelet kifejezetten nem hatalmazza fel és a pénzbírságon kívül be kell szedni az elmaradt beszélgetési díj egyszeres összegét.

3. Az igazgatóság kifejezett felhatalmazás hiányában jelen esetben sem szabhat ki 10 P-nél nagyobb pénzbírságot. Az elmaradt beszélgetési díj egyszeres összegét a büntetés mellett külön beszédni nem kell, mert ilyen utasítás nincs a rendeletben.

Melyik a helyes magyarázat?

A második.

Egy-egy alkalommal 10 P-t meghaladó pénzbírságot a P. R. T. 1940. évi 22. számában megjelent 208.002/1. sz. rendelet 6. §-ában foglaltak alapján csak a kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter és a posta vezérigazgatója szabhat ki.

A fel nem számított beszélgetési díjat a C. 1. szab. 4. § 5. pontjában foglaltak figyelembe vételével az előfizetőtől, illetőleg a beszélgetést kezdeményező féltől kell beszédni. (Beküldött kérdés.)

34. Táviratban hány szóznak kell díjazni a „postánmaradó” szót?

Egy szóznak.

A „postánmaradó” szó olyan postai küldemények hivatalos megjelölésére szolgál, amelyeket a címzett csak a postahivatalban vehet át. Mivel ez a kifejezés, mint a postai küldemények fenti értelemben való megjelölésére alkalmazott szó egységes fogalomná forrt össze, táviratban egy szóznak kell venni. (Beküldött kérdés.)

Külföldi szemle.

A postai kiképzés Svájcban.

Svájcban a postanövendékek kiképzése ma meghatározott alapelvek szerint történik, amelyek az 1959. évi április hó 1-én kiadott „Postanövendékek és postatisztjelöltek felvétele, kiképzése és szolgálati viszonya” című szabályzatban vannak lerögzítve. 1958 óta minden év tavaszán 1000 körüli pályázó közül mintegy 100—120 növendék kerül felvételre. 1958 előtt évente csak mintegy 40—80 növendéket vettek fel. A pályázóknak a kerületi postagazgatóságok (11) valamelyikéhez sajátkezűleg írt kérvényt kell beadniok. A megkívánt feltételek a következők: kifogástalan előélet, egészséges szervezet és a hivatáshoz szükséges előképzettség, nevezetesen valamely közpiskolának, gimnáziumnak vagy ezekkel egyenértékű iskolának az elvégzése és végül egy Svájcban használt második hivatalos nyelv ismerete. A jelentkezőknek svájci állampolgároknak kell lenniök, s a kiképzés megkezdésének évében legalább 17 és legfeljebb 20 évesek lehetnek. A jelentkezők, ha csak ez alól felmentést nem kapnak, képzettségük fokának megállapítása céljából előzőleg képességi vizsgát tesznek. Az ezután következő tulajdonképeni felvételi vizsga a következő tárgyakat öleli fel: anyanyelv, idegen nyelvek, számtan, földrajz, történelem és állami ismeretek. Ez írásbeli vizsga, amelyet szóbeli vizsga és végül orvosi vizsgát követ.

Az oktatás május 1-én háromhetes gyakorlati előképzéssel kezdődik, amelynek során a növendékek oly fokot érnek el, hogy azoknál a hivataloknál, ahol tanulóidejüket töltik, a szolgálat első percétől kezdve már legalább segéd-erőül használhatók. A tanulóidő 24 hónapig tart és ezalatt a növendék állandóan a kiképzésükre rendelt oktatótisztviselő felügyelete alatt állanak. A növendékeket azután 12 hónap elteltével rendszerint egy másik hivatalhoz osztják be, hogy ezáltal a hivatali munkarend egyes részleteiben vidékenként mutakozó különbségeket egymással összehasonlíthassák. A növendékek foglalkoztatása kétirányú. Naponta egy-két órán át a különböző szabályzatok tanulmányozásával töltik idejüket, azután pedig gyakorlati teendőket végeznek. A kiképzéssel megbízott oktatótisztviselő hetenként egyszer kikérdezi a növendékeket a szerzett ismeretekből. Ez a kikérdezés többnyire megbeszélés alakjában történik, ami által a növendék az oktató gyakorlati tapasztalataiból is sokat meríthet. Ezenkívül a növendékek havonként a kerületi postagazgatóságoktól is kapnak írásbeli feladatokat (dolgozatok, idegen nyelvek gyakorlása, gyakorlati kérdések stb.). A hivatalokban a növendékek napi nyolc-kilenc órát dolgoznak. Évente joguk van 56 pihenő napra és 6 napi szabadságra. A drágasági pótlékot nem számítva, az első félév-

ben minden növendék 3, a második félévben 4, a következő évben pedig 6 frank napidíjat kap. Az oktatótisztviselők a növendékekről bizonyítványt is állíttanak ki. A kiképzési idő végefelé azután a növendékeket az igazgatósági székhelyre rendelik be egy háromhetes zárótanfolyamra, ahol ismereteiket kibővíthetik és előkészülhetnek az elkövetkező szakvizsgára. A szakvizsga anyaga az alábbi tárgyakból áll: 1. anyanyelv (szóban és írásban), 2. idegen nyelvek (szóban és írásban), 3. elméleti feladatok (írásban), 4. közlekedéstan (írásban), 5. általános postaszolgálat és mozgópostaszolgálat (szóban és írásban), 6. levélpostaszolgálat (szóban és írásban), 7. csomagszolgálat (szóban és írásban), 8. utalvány- és csekkszolgálat (szóban és írásban), 9. pénztárszolgálat és 10. szépírás.

A 14 részből álló vizsga eredményét 0-tól (legrosszabb) 6-ig (legjobb) terjedő pontértékek alapján állapítják meg. A négy vizsgáztató külön-külön osztályozza mind a 14 részt. Egy-egy vizsgázó tehát $6 \times 4 \times 14 = 336$ pontból álló csúcseredményt érhet el. A szerzett pontértékek összegének megfelelően a növendékek 1-es (300 pont vagy ennél több), 2-es (280-tól 299 $\frac{3}{4}$ pontig) vagy 3-as (252-től 279 $\frac{3}{4}$ pontig) osztályzású bizonyítványt kapnak. Nem sikerült a vizsgája annak, aki 252 pontnál kevesebbet ér el. A felügyelőbizottság határoz azután abban, hogy a sikertelenül vizsgázó 6 hónap múlva megismételheti-e a vizsgát vagy pedig elbocsátandó.

A bizonyítványok kiosztásával a növendékek potatisztjelöltté (aspirant) lépnek elő. Ebben a minőségben különböző hivataloknál, illetőleg munkahelyeken foglalkoztatják őket, mintegy húsz hónapig. Ez az idő a kiképzés újabb fokozatának tekinthető. Az első nyolc hónapban a tisztjelöltek 3088 frank, a kilencedik hónaptól kezdve pedig húsz hónapig 3272 frank évi járandóságban és azonkívül a mindenkori drágasági pótlékban részesülnek. A tisztjelölteknek éppenúgy, mint a növendékeknek 56 pihenő napra és 6 napi szabadságra van igényük. Ennek az ú. n. második próbaidőnek a végéle a tisztjelöltet, mint ideiglenes postatisztet a 17. fizetési osztályba (3456—6400 frank fizetéssel) sorolják be.

Ezzel a tulajdonképeni kiképzési idő véget ért. A tisztjelöltek ezután már maguknak kell törekedniök arra, hogy hivatásuk terén újabb és újabb ismeretek szerzésével önmagukat állandóan továbbképezzék s ezáltal a postagazgatás olyan tisztviselői karrt kapjon, amelyre a sokoldalú és terhes követelmények megoldásánál mindenkor biztosan számíthat.

(L'Union Postale 1944: 6.)

Dr. Lőrinczy Aladár.

EGYESÜLETI ÉLET.

ALKÉR SÁNDOR Dr.

(1872—1944.)

A magyar posta régi érdemes munkása, lapunk volt főszerkesztője, dr. Alkér Sándor ny. postafőigazgató október 27-én elhunyt.

Dr. Alkér Sándor 1872-ben született Kiskunfélegyházán. Középiskolai tanulmányait a nagykőrösi ref. főgimnáziumban végezte. Egyetemi tanulmányait postai szolgálata alatt folytatta s 1912-ben a budapesti tudományegyetemen avatták az államtudományok doktorává.

A posta szolgálatába 1895 augusztus 14-én lépett mint postagyakornok. A posta és távirtdatszti szakvizsgát 1894-ben tette le. 1894-ben postasegéd-tisztte, 1895-ben postatisztte, 1907-ben postafőtisztte, 1912-ben postatitkárrá, 1918-ban postatanácsossá, 1919-ben postaigazgatóvá, majd végül 1926-ban postafőigazgatóvá nevezték ki. 40 évi szolgálat után 1933 március hó végével nyugalomba helyeztetett.

Közigazgatási szolgálatát 1901-ben a budapesti postaigazgatóságnál kezdte meg. 1903-ban a budapesti főposta irodájának lett a vezetője, 1912-ben a budapesti postaigazgatóság 6. ügyosztálya vezetőjének helyettesítésével, 1916-ban pedig a helyi biztosi teendőkkel bízták meg s ugyanekkor a cenzura ügyek előadója lett. E minőségében szerzett kiváló érdemeinek elismerésül a II. osztályú polgári hadiérdemkeresztet kapta.

1919-ben a budapesti postaigazgatóság szervezési és szociális, később a vizsgálati majd a postakezelési ügyosztályának lett a vezetője. 1920-ban az akkor megindult reformmunkálatok elvégzésével kapcsolatban a postavezérigazgatóság 5. ügyosztályába kapott beosztást, majd

1922-ben a szakoktatási csoport vezetését bízták rá. 1924-ben megbízást kapott a posta betegségi biztosító intézetének megszervezésére s ennek első ügyvezető alelnök lett. Ebben a minőségében nagy része volt a posta betegbiztosító intézeti rendelő, a postás vöröskereszt kórház és a budafoki tüdőbetegkezelő intézet megszervezésében és berendezésében.

1925 december 1-én a postavezérigazgatóság 2. (jogi, pénz- és hitelügyek) ügyosztályának vezetésével bízták meg. E beosztásában nagy érdemeket szerzett a m. kir. posta költségvetésénél s a posta önálló jogi képviselőjének megalapozásában.

Dr. Alkér Sándor egyesületünk életében is tevékeny részt vett. 1921-től 1928-ig a jogász szakosztály alelnöke, 1929-től 1931-ig pedig a jogász szakosztály elnöke volt.

1927 decemberében megbízták a „Magyar Posta“ főszerkesztői tisztének ellátásával. Mint főszerkesztő lapunkat elismert színvonalra emelte s a posta kulturális életének egyik legnagyobb súlyú tényezőjévé tette. E tisztelet 1933 márciusáig töltötte be.

Dr. Alkér Sándor főigazgatót bárhová állította a vezetőség bizalma, mindig a legkiválóbb tisztviselők közé tartozott és társai közül szak tudásban és munkakészségben mindig kitűnt. Kiváló képességű, higgadt és előrelátó tisztviselője volt a magyar postának.

Ez évi október hó 30-án, az egész magyar postás társadalom kegyeletos megemlékezése kísérette utolsó útjára a Farkasréti temető halottasházából.

Csapó Gyula

okl. mérnök, m. kir. posta-

mérnök, t. híradó-zászlós, a kárpátaljai harc-
térben teljesített katonai szolgálata közben hősi
halált halt.

1944 október 6-án előjárójával gépkocsin
szemlére ment. Útközben egy nagyobb partizán
csoport gépkocsijukat megtámadta. Ők a tűz-
harcot példát mutató bátorsággal felvették, mire
a partizánok visszavonultak. Csapót azonban
gépkocsivezetője 16 golyótól találva emelte a
gépkocsiba, s bár azonnal a legközelebbi segély-
helyre vitte, kollegánk útközben sérüléseibe
belehalt. Bajtársai hősi halottat megillető kato-
nai gyászpompával helyezték örök nyugalomra
a nagyszőlősi katonai temetőben.

Csapó Gyula 1914 május 7-én született Bu-
dapestben. Mérnöki oklevelét a József Nádor
Műszaki és Gazdaságtudományi egyetemen
1937-ben szerezte meg. Tényleges katonai szol-
gálatának letelte után, 1939 január 5-én lépett
a posta szolgálatába mint órabéres mérnök.
Előbb a helyközi távb. központnál működött,
majd 1939 decemberében a kábelhivatalhoz he-
lyezték. 1939-ben mérnökgyakornokká, 1941-ben
postagédmérnöké, 1942-ben postamérnöké ne-
vezték ki.

A kábelhivatalnál tevékenyen részt vett a tí-
szántúli és miskolci távkábelek fektetési mun-
kájánál, Szeretettel és szakutással végzett mun-
káját öt ízben megszakította építő századnál
teljesített katonai szolgálata. Ez idő alatt szer-
zett tapasztalatai alapján dolgozta ki az építő-
századok mai korszerű rendszerét a „Tanulmány
az állandó vonalak korszerű építéséről” c. mun-
kájában. Rövid pályafutása alatt érdemeiért ve-
zérgazgatói és ezredparancsnoki elismerésben
részesült, megkapta a felvidéki és erdélyi em-
lékérmekeket, de vonzó egyéniségének, bátorságának,
hazafiasságának legnagyobb bizonyítéka az a
fájdalom, amely elvesztésével bennünket ért s
az a hit mellyel útmutató vitézségnek emlékét
őrizzük.

Zerinváry Endre

Megrendült lélekkel em-

lékezünk meg az ellenséges légitámadások újabb
postás áldozatáról: Zerinváry Endre potamér-
nök kartársunk november 17-én délben egy
oros zavaró repülőgépről Budapestre, a Szent
Gellért-szálló mellé ledobott bomba robbanása
alkalmával kapott súlyos sebesülése következté-
ben rövid szenvedés után meghalt.

Zerinváry Endre 1910 november 10-én szü-
letett Békéscsabán. A József Nádor Műszaki és
Gazdaságtudományi egyetemen szerzett gépész-
mérnöki oklevelet 1938-ban.

1938 október 26-án lépett a posta szolgálatába
mint órabéres mérnök. 1939 júniusában posta-
mérnöki szakvizsgát tett 1939 júliusában posta-
mérnök-gyakornokká. 1941-ben potasegédmér-
nökké, majd 1942-ben postamérnökké nevezték
ki.

A posta kísérleti állomása rádió osztályában
teljesített szolgálatot; a rádióval kapcsolatos
műszaki kérdések kiváló ismerője volt. Szere-
tetreméltó és nagy szakképzettségű munkatár-
sunkat veszítettük el benne.

Október hó 21-én temették el a Kerepesi-úti
temetőben nagy részvét mellett.

Kitüntetések. A Nemzetvezető a m. kir.

kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter elő-
terjesztésére megengedte, hogy Lengyel Sándor
postafőigazgatónak négy évtizeden át, dr. Kraj-
csik Géza postafőigazgatónak pedig három és fél
évtizeden át teljesített értékes és eredményes
munkásságáért elismerése tudtul adassék.

SZERKESZTŐSÉG:

XII., KRISZTINA-KÖRÚT 12. II. 220. TÁVBESZÉLŐ: 150—597.

MŰSZAKI KÖZLEMÉNYEK: (Társszerkesztő)

XI., VÁSÁRHELYI PÁL-U. 4/6. TÁVBESZÉLŐ: 258—280.

KIADÓHIVATAL:

XII., KRISZTINA-KÖRÚT 12. IV. 432. TÁVBESZÉLŐ: 156—841.

Előfizetési ár évi 16 P. Postai alkalmazottaknak évi 6 P.

Egyes szám ára 1.40 P.

Felelős kiadó: DR. LUKÁSZ ALFONZ m. kir. postatanácsos.

URBÁNYI ISTVÁN könyvnyomda, Budapest, VI., Gróf Zichy Jenő-utca 36.

